

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115202053
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115202053.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Spotrebiteľské združenie OSA, IČO: 42 260 086, Fedinova ul. č. 9, Bratislava, zastúpený: HKP Legal, s.r.o., IČO: 36 727 334, Križkova ul. č. 9, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, o zaplatenie istiny 627, 09 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. marca 2019, č. k. 19C/41/2015 - 140, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 627, 09 eur s 5, 05 % úrokom z omeškania od 21. 01. 2015 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 26. 03. 2010 a vecne tým, že nakoľko zmluva o úvere zo dňa 26. 03. 2010 bola zmluvou so všetkými zákonnými náležitosťami, boli žalobcovia povinní zaplatiť nielen istinu, ale aj úroky a poplatky spojené s jeho poskytnutím, čo nepochybne predstavuje vyjadrenie základného princípu úverovej zmluvy, kedy sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a dlžník sa zaväzuje tieto vrátiť a platiť úroky. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že uzavretím zmluvy o úvere došlo medzi zmluvnými stranami k uzavretiu zmluvy spotrebiteľskej, kedy žalobcovia zastávali práve postavenie spotrebiteľa, teda strany, ktorá v porovnaní s postavením žalovaného, a to najmä jeho znalosťami v oblasti uzatvárania úverov, nepochybnou právnou a ekonomickou erudovanosťou, ako aj celkovým ekonomickým zázemím, je v zmluvnom vzťahu slabšou stranou s tým, že práve pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém úniijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch, avšak účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu, ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvným stranám a zároveň nemožno právnou úpravou ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Uviedol, že aj spotrebiteľ, ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou, musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, rešpektovať zásadu "pacta sunt servadna", keď poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi by znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky

a preto v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť a odkázal aj na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu F. U. L. v rozhodnutí I. ÚS 547/2012, s ktorým sa plne stotožnil. Poukázal na skutočnosť, že v kontexte právnej argumentácie sporových strán vyvstal ďalší teoreticko-právny rozpor, a to v otázke rozhodovania súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach a teda nutnosti zabezpečenia predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a istoty v právnych vzťahoch obdobného obsahu a charakteru s tým, že v rámci fungovania súdneho systému by bolo nepochybne žiaduce, aby sudy v obdobných veciach rozhodovali totožne, avšak prijať tento princíp ako nevyvrátiteľné pravidlo by znamenalo zásah do nezávislosti sudcu pri rozhodovaní v tej ktorej konkrétnej veci a poprelo by to ústavný princíp vyjadrený v čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko nezávislosť rozhodovania sudcu znamená, že rozhoduje nezávisle od vôle druhých. Zdôraznil, že aj keď žalobcovia v konaní predložili viaceré súdne rozhodnutia, ktoré vo svojom obsahu riešili obdobné alebo dokonca totožné právne otázky, v tomto konaní nebol nimi obmedzený a už vôbec nie viazaný, a dodal, že uvedené jednoznačne verifikuje aj ustanovenie § 193 Civilného sporového poriadku, ktoré taxatívne uvádza rozsah viazanosti súdu pri rozhodovaní, keď je súd viazaný len právnym názorom inštančne vyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní voči rozsudku v tej ktorej veci, a preto nastavenie právnej úpravy v tejto otázke dáva súdu možnosť pristupovať ku každému konkrétnemu sporu individuálne, vyhodnotiť si skutkové okolnosti samostatne a rovnako jasne a zrozumiteľne aplikovať a vykladať príslušné právne normy za zachovania požiadavky riadnej preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené pristúpil k skúmaniu jednotlivých vecnoprávných argumentov sporových strán a najskôr skúmal odôvodnenosť žalobného návrhu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť sumu 627, 09 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, keď žalobcovia svoj nárok odvodzovali od tvrdenia, že úverová zmluva z titulu obsahovej absencie zákonných náležitostí, je bezúročná a bezpoplatková a teda ich plnenie poskytnuté žalovanému nad rámec požičanej istiny je plnením bez právneho dôvodu, teda plnením, na ktoré nevznikol žalovanému nárok s tým, že v prípade prijatia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, by táto argumentácia obstála, avšak v tomto konkrétnom prípade skonštatoval, že zmluva zo dňa 26. 03. 2010 bola zmluvou so všetkými zákonnými náležitosťami. K argumentom žalobcov v otázke prijatia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, že žalovaný v obsahu zmluvy nereflektoval nutnosť konkrétneho uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v tom kontexte, že v zmluve absentovalo konkrétne rozdelenie splátok na jednotlivé sumy zodpovedajúce práve výške pripisujúcej sa úhrade samostatnej istiny, samostatných úrokov, prípadne iných poplatkov, a preto nebola splnená podmienka zákona určená ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., čo bez ďalšieho spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru, súd prvej inštancie uviedol, že celé posúdenie aplikácie a najmä výkladu tohto právneho ustanovenia musí reflektovať viaceré hľadiská, spôsoby samotného výkladu, pričom nemožno stratiť zo zreteľa zásadu proporcionality a taktiež racionality, ktoré je nutné uplatňovať aj v spotrebiteľskom spore, a preto dospel k záveru, že nie je možné pristúpiť k výkladu tohto ustanovenia tak, ako to prezentujú žalobcovia, napriek tomu, že sa jedná o nepochybne kogentné ustanovenie, avšak úmysel zákonodarcu pri jeho gramatickom vyjadrení jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínov splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a iné poplatky. Poukázal na skutočnosť, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe "splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek s tým, že na výklad tohto ustanovenia však práve pre možné rozdielne interpretácie nemožno použiť len gramatický výklad. Uviedol, že je nutné zdôrazniť práve potrebu aplikácie logického ale najmä systematického výkladu, kedy k interpretácii právnej normy musí pristúpiť porovnaním jej znenia a umiestnenia v celom právnom systéme a práve pri spotrebiteľskom práve je nutné právnou normu vyložiť aj v kontexte súladu so sekundárnym komunitárnym právom, ktoré koniec koncov predstavuje v tejto oblasti základný zdroj úpravy, ktorý sú jednotlivé štáty povinné transponovať do národných právnych úprav. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že je nesporné, že prijatie právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch nadväzovalo na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len "smernica"), ktorá stanovovala rozsah, obsah a jednotlivé aspekty zákonných úprav členských štátov, týkajúcich sa práve zmlúv o spotrebiteľských úveroch s tým, že v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia a poukázal na známy rozsudok SD EU č. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová z 09. 11. 2016, ktorý jednoznačne konštatoval, že v zmluve o úvere nemusí byť jednoznačne určené, aká časť každej splátky bude započítavaná na istinu, prípadne iné časti splátky, a preto mal

za to, že takýto výklad je nutné aplikovať aj na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona a to z viacerých dôvodov. Poukázal na skutočnosť, že zákonodarcovi pri transponovaní smernice do právneho systému SR bol jednoznačne zrejмый a jasný obsah celej smernice aj povinnosti, ktoré mu z nej vyplývali, keď táto v čl. 22 ods. 1 jednoznačne určovala, že obsahuje harmonizované ustanovenia, pričom členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od jej ustanovení, a preto je zrejmé, že aj keď vnútroštátny predpis sa v jazykovom vyjadrení líši od čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice, za žiadnych okolností ho nemožno vykladať rozširujúco, nakoľko samotná smernica kladie dôraz na harmonizáciu a teda stanovenie jednoznačných pravidiel, okrem iného, aj pri stanovovaní obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že v tomto prípade nemožno aplikovať ani ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko nemožno mať pochybnosti o výklade ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. s tým, že zákonodarca vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval, z čoho každá splátka pozostáva, a vzhľadom na nemožnosť odklonenia sa od ustanovení smernice, výklad tak, ako ho podávajú žalobcovia je neprípustný. Na zdôraznenie správnosti svojej argumentácie odcitoval aj ustanovenie čl. 23 smernice, v zmysle ktorého členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmu potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie, z čoho možno prijať záver, že hoci smernica neumožňuje (v zmysle čl. 22 ods. 1) zavádzanie ustanovení, ktoré sa od jej obsahu odchyľujú, v otázke sankcií za porušovanie vnútroštátnych ustanovení ponecháva členskému štátu možnosť rozhodnúť sa o ich charaktere, rozsahu a obsahu za podmienky zabezpečenia ich účinnosti, primeranosti a odrádzajúceho účinku, pričom aj z tohto vyvodil záver, že ak je obsahom smernice konkrétne ustanovenie, určujúce v tomto prípade konkrétne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno sa od tohto odchýliť a teda ho ani vykladať v rámci transponovania a aplikácie vo vnútroštátnom predpise inak, ako to urobil Súdny dvor EU v následnom rozhodnutí. Uviedol, že nakoľko vylúčil možnosť rozšírenia, resp. sprísnenia právnej normy upravujúcej náležitosti zmluvy o úvere vo vnútroštátnych predpisoch (oproti úprave prijatej v smernici), nemožno dospieť k inému výkladu ako k tomu, že v prípade, ak dodávateľ v zmluve o úvere uviedol konkrétnu výšku, termíny a počet splátok úveru (ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a poplatky), splnil zákonnú podmienku určenú ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a nemožno zmluvu sankcionovať vyhlásením jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti s tým, že pri ustálení výkladu sporného ustanovenia vychádzal aj zo zásady proporcionality, keďže aj prípadné rozdelenie splátky úveru, resp. jej pripísania na konkrétne istinu, úroky, prípadne poplatky, by nemalo žiadny vplyv na ekonomické správanie spotrebiteľa, nemalo by to pre neho inú ako informačnú hodnotu, a preto aj v tomto prípade, kedy na výklad sporného ustanovenia existujú rôzne názory, nemožno za žiadnych okolností pričítať na ňarchu žalovaného, že sa jeho výklad nezhodoval s následným výkladom žalobcov a sankcionovať to konštatovaním bezúročnosti a bezpoplatkovosti celého úveru. K tvrdeniu žalobcu o nesprávnosti uvedenia RPMN v zmluve o úvere uviedol, že nemožno prijať záver o nesprávnosti výpočtu RPMN, nakoľko mal na poslednom pojednávaní zo strany právneho zástupcu žalovaného preukázané, že maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanej zo súhrnných údajov o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2009 podľa nariadenia vlády SR, ktorým sa ustanovujú, výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru, v zmysle ktorej zmluvná splatnosť za ostatné spotrebiteľské úvery v r. 1 až 5 vo výške do 1. 500 eur bola 79, 08 % a RPMN, ktoré bolo dohodnuté medzi sporovými stranami bolo vo výške 65, 58 %. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie úmyselne, súd prvej inštancie uviedol, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi odporcu (žalovaného, pozn. odvolacieho súdu) pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje s tým, že žalovaný síce skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný v čase uzavretia zmluvy 26. 03. 2010, ani v čase prijatia platieb od žalobcu nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr možno súd posúdi zmluvu o úvere uzavretú so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti a ktorá je uzatvorená s úmyslom sa obohatiť. Poukázal na skutočnosť, že spôsob uzavretia zmluvy medzi žalobcovým predchodcom a žalovaným nepreukazuje úmysel žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobcu obohatiť, keď žalovaný k úverovej zmluve pripojil Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré podľa bodu 7 uzatvorenej zmluvy vyhlásenia účastníkov zmluvy tvorili jej neoddeliteľnú súčasť, s týmito sa oboznámili a nemali k nim žiadne výhrady, pričom pre záver, že u žalovaného nie je preukázaný úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobcu obohatiť postačilo zistenie, že o povinnosti žalobkyne platiť úroky z úveru

žalovaný žalobcu informoval prostredníctvom uzatvorenej zmluvy, ako aj Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, a preto nemôže konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a teda vznik bezdôvodného obohatenia, keďže Zmluva o úvere bola vo svojom obsahu jasná, zrozumiteľná, priemernému spotrebiteľovi neskresľujúca a pravdivo uvádzala všetky podmienky úveru, definovala jeho povinnosti a v neposlednom rade obsahovala všetky náležitosti predpokladané zákonom č. 258/2001 Z. z. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému priznal nárok v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu sumu 627, 09 eur s 5, 05 % úrokom z omeškania zo sumy 627, 09 eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia, ako aj trovy celého konania. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že predmetný úver poskytnutý zo strany žalovaného postupcovi (K. Č., O.. XX. XX. XXXX, Z. V. X V. XXX XX) nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov a poukázal na svoju vyčerpávajúcu skutkovú a právnu argumentáciu týkajúcu sa porušenia právnych predpisov zo strany žalovaného (ako profesionálneho dodávateľa - poskytovateľa služby) pri poskytovaní predmetného úveru postupcovi, ktorý dňa 26. 03. 2010 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200028621, na základe ktorej mal byť postupcovi poskytnutý úver vo výške 660 eur a nakoľko sa postupca s úhradou splátok dostal do omeškania, žalovaný využil právo v zmysle § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a následne podal na Okresnom súde Martin návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 293, 20 eur s príslušenstvom, vedené pod sp. zn. 15C/107/2014, pričom Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 06. 10. 2014 žalobu žalovaného (v uvedenom konaní žalobcu) zamietol, keď v odôvodnení rozsudku Okresný súd Martin uviedol, že žalovanej bolo vyplatené vrátane revolvingov 564, 83 eur, žalovaná splatila 1. 191, 92 eur, a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Uviedol, že trvá na tom, že Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a absentujú v nej zákonom predpísané náležitosti, ktoré spôsobujú, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pričom bolo preukázané, že postupca uhradil žalovanému celú výšku istiny, a rovnako aj plnenie, na ktoré vzhľadom na nezákonný proces vzniku zmluvy a bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemal žalovaný nárok. Poukázal na neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v bode 8 Zmluvy, t. j. Dohodu o poskytnutí služby, ktorá je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko postup žalovaného je postup obchádzajúci zákon (snaha žalovaného vyhnúť sa takouto ním naformulovanou kvázi samostatnou dohodou možnosti aplikácie ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a súčasne aj pre rozpor s dobrými mravmi (výrazná nevyváženosť ako hodnoty vzájomných plnení podľa dohody, tak aj podmienok, za ktorých získa touto dohodou „dojednané“ plnenie jedna alebo druhá strana, ktorá je v oboch prípadoch v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany). Uviedol, že takýto postup žalovaného, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru postupcovi odplatu za službu v zmysle bodu 8 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200028621, ktorou službu postupcovi nanútil možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtovala v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či postupca bude mať o takúto službu záujem alebo nie, pričom s uvedenými právnymi závermi v obdobných veciach sa stotožnili všeobecné súdy Slovenskej republiky v obrovskom množstve prípadov, podstatnou však z hľadiska právnej istoty v tejto veci je skutočnosť, že správnosť jeho argumentov bola právoplatne potvrdená rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 06. 10. 2014 č. k. 15C/107/2014 - 55, a žalovaný mal vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, nezákonný proces vzniku zmluvy, neprijateľné podmienky a nekalé obchodné praktiky, nárok len na splatenie istiny, t. j. reálne poskytnutej sumy postupcovi. Poukázal na skutočnosť, že z karty klienta vyplýva, že istina bola žalovanému zo strany postupcu splatená splátkou zo dňa 15. 08. 2011 vo výške 35, 36 eur (z toho 34, 43 eur predstavovalo splatenie sumy predstavujúcej istinu) a následné platby postupcu žalovanému predstavujú vzhľadom na vyššie uvedené bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je na základe údajov z karty klienta špecifikované nasledovne: úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 15. 08. 2011 na účet žalovaného, z predmetnej úhrady predstavuje nárok postupcu voči žalovaného (doslovná citácia, pozn. odvolacieho súdu) časť vo výške 0, 93 eur, úhrada

vo výške 35, 36 eur zo dňa 13. 09. 2011 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 13. 10. 2011 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 14. 11. 2011 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 13. 12. 2011 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 13. 01. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 28. 02. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 10. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 11. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 13. 11. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 12. 2012 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 11. 01. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 32, 34 eur zo dňa 12. 02. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 03. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 28, 06 eur zo dňa 12. 04. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 08. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 09. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 11. 10. 2013 na účet žalovaného, úhrada vo výške 35, 36 eur zo dňa 12. 11. 2013 na účet žalovaného, čo súčtom ako bezdôvodné obohatenie predstavuje istinu vo výške 627, 09 eur, a preto namietol, že pokiaľ súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného na jeho úkor (resp. predtým postupcu) nedošlo, vychádza napadnutý rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na skutočnosť, že v konaní sa taktiež stala spornou (ako to súd prvej inštancie naznačil v odôvodnení napadnutého rozsudku) otázka premlčania, a to s ohľadom na to, či bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného je nutné posúdiť ako úmyselné alebo neúmyselné (v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) s tým, že predmetné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného je jednoznačne úmyselné, a preto je potrebné na prejednávajúcu vec aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu s tým, že úmyselnosť konania žalovaného v danom prípade spočíva v skutočnosti, že žalovaný ako dodávateľ naformuloval v rámci tzv. štandardnej zmluvy (tzn. že postupca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť znenie tejto zmluvy) jednotlivé neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň v texte Zmluvy neuviedol náležitosti, ktoré od neho vyžadoval zákon (konkrétne zákon č. 129/2010 Z. z., ust. § 4 ods. 9, § 7 ods. 15). Uviedol, že v danom prípade je potrebné vzhľadom na prinajmenšom nepriamy úmysel žalovaného, ktorý je nutné chápať ako skutočnosť, že žalovaný už v čase pri uzatváraní zmluvy vedel, že svojím konaním (formulovaním jednotlivých zmluvných podmienok) môže porušenie alebo ohrozenie práv spotrebiteľa spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí bol s tým uzrozumený a ak bol teda žalobca povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupcovi s odbornou starostlivosťou, jednoznačne bol povinný formulovať zmluvné podmienky v súlade so zákonom (a to najmä v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z.), a v prípade, že ich tak neformuloval, je nutné badať v jeho konaní úmysel, ktorým sa chcel od počiatku (od podpisu zmluvy) na úkor postupcu bezdôvodne obohatiť. Vykol súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď ďalšou vadou napadnutého rozsudku je jeho nedostatočné odôvodnenie, v ktorom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so všetkými jeho relevantnými argumentmi, pre ktoré považoval úver za bezpoplatkový a bezúročný, ďalej sa nevysporiadal so skutočnosťou, prečo by mali byť (právoplatné) závery Okresného súdu Martin uvedené v rozsudku zo dňa 06. 10. 2014, č. k. 15C/107/2014 - 55 nesprávne a pri prejednávaní veci postupoval arbitrárne a formalisticky, a preto je napadnutý rozsudok v dôsledku absencie jeho náležitého odôvodnenia nepreskúmateľným. Uviedol, že skutočnosť, že mu bola v konaní závažným spôsobom odňatá možnosť konania pred súdom, potvrdzujú aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorých ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu alebo práv na spravodlivý proces z dôvodu absencie dostatočného odôvodnenia, absencie dôvodov na rozhodnutie vydané v preskúmanom konaní, arbitrárnosť rozhodnutí, formalistický prístup pri rozhodovaní, nepreskúmateľnosť rozhodnutí v dôsledku procesných pochybení, prekročenia ústavných limitov pre akceptovateľné rozdielne názory na právne posúdenie veci.

3.

Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 29. 05. 2019, sa k nemu nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. októbra 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3

C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

6.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu domáhajúceho sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 627, 09 eur s príslušenstvom, o ktorú sa úmyselne obohatil žalovaný prijatím úhrad Y. K. Č. nad rámec istiny reálne poskytnutého úveru, keď dospel k záveru, že Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú K. Č. uzavrela so žalovaným dňa 26. 03. 2010 nie je bezúročná a bez poplatkov a výpočet RPMN nesprávny nie je a žalobca úmyselne žalovaného bezdôvodne sa na jeho úkor obohatiť v konaní nepreukázal.

7.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú Y. K. Č. ako spotrebiteľ uzavrela so žalovaným dňa 26. 03. 2010 a ktorá svoju pohľadávku voči žalovanému vo výške žalovanej istiny postúpila na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 11. 2014, obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.

8.

Súd prvej inštancie zároveň dospel k správne právnemu záveru, že Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú strany sporu uzavreli dňa 26. 03. 2010 má povahu spotrebiteľskej zmluvy a keďže jej predmetom bolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z. z. a zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.

9.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že žalovaný naformuloval v rámci tzv. štandardnej zmluvy (spotrebiteľ nemohol ovplyvniť znenie tejto zmluvy) jednotlivé neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň v texte Zmluvy neuviedol náležitosti, ktoré od neho vyžadoval zákon v ust. § 4 ods. 9 a § 7 ods. 15 zákona č. 129/2010 Z. z., odvolací súd uvádza, že porušenie povinnosti žalovaného vyplývajúca z ust. § 4 ods. 9 (povinnosť veriteľa zabezpečiť odbornú spôsobilosť svojich zamestnancov, ktorí prichádzajú do styku s neprofesionálnym klientom) v konaní vôbec preukázaná nebola s tým, že sporná zmluva bola uzavretá v roku 2010, t. j. v čase, kedy ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z. z. ani odsek 15 neobsahovalo, nakoľko dané zákonné ustanovenie upravovalo v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru; povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3 a v § 7 ods. 2 povinnosť spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať

spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

10.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

11.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

12.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13.

Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z., amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

14.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť; jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je síce nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

15.

Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyjadreného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z. bolo prebrať do právneho poriadku Slovenskej republiky Smernicu 2008/48/ES. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h), písm. i) Smernice 2008/48/ES zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru pre účely splatenia a v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. nemožno vyvodiť, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48/ES, pričom účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES.

16.

Vychádzajúc z účelu a zmyslu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky, nakoľko pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

17.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia, pričom zákonom č. 279/2017 Z. z. zo dňa 12. 10. 2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 01. mája 2018 slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a", čím sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom, ktorý síce nemôže nahradiť absenciu výslovného znenia zákona avšak vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/04 zo dňa 04. 07. 2006, rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-456/98, zo dňa 13. 07. 2000, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11. 10. 2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016).

18.

Z uvedeného preto vyplýva, že v zmluvách dojednaných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky) a pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je nutné a možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Eurokonformná interpretácia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje teda dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, nakoľko účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej - ktorej anuitnej splátke (ktorej výška je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby, čo napokon vyplýva aj z ust. § 9 ods. 3, 5 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých túto informáciu môže dlžník získať kedykoľvek v priebehu trvania zmluvy, bezplatne.

19.

Odvolacím súdom zvolená eurokonformná interpretácia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v plnej miere korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017), ako najvyššej súdnej autority, ktorá plní nezastupiteľnú funkciu pri usmerňovaní (regulovaní) aplikačnej praxe súdov a odstraňovaní rôzneho výkladu zákonných ustanovení.

20.

V posudzovanej veci z bodu 5., 6., 8. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200028621 zo dňa 26. 03. 2010 a z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 26. 03. 2010 je zrejماً výška úveru

(660 eur), výška mesačnej splátky úveru a počet splátok (35, 36 eur x 42), typ a výška úrokovej sadzby, ročná úroková sadzba úveru (70 %), priemerná hodnota RPMN ku dňu uzavretia Zmluvy (48, 66 %), percentuálna miera nákladov (48, 64 %), ročná úroková sadzba úveru (70 %). Z bodu 5. a 6. Zmluvy zároveň vyplýva splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť-deň v mesiaci), výška mesačnej splátky vrátane úrokov (35, 36 eur), zo Zmluvy je zároveň zrejmý počet splátok a konečná splatnosť úveru (42 mesiacov), t. j. uhradenie poslednej splátky žalovanému, ako aj doba trvania úveru, ktorou sa rozumie obdobie od uzavretia Zmluvy o úvere do konečnej splatnosti úveru s tým, že dlžník (K. Č.) svojim podpisom potvrdil, že mu žalovaný pred uzavretím Zmluvy odovzdal vyplnený formulár o zmluvných podmienkach tejto Zmluvy so všetkými náležitosťami, ktoré ustanovuje vyhláška MF SR a informácie uvedené vo formulári sú pre neho zrozumiteľné, z čoho vyplýva správny záver prvoinštančného súdu, že sporná zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti, a preto nie je bezúročná a bez poplatkov, a zároveň záver o správnom výpočte RPMN v spornej zmluve.

21.

Odvolačí sa v celom rozsahu stotožnil aj so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca domáhajúci sa od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v konaní nepreukázal úmysel žalovaného na jeho úkor sa bezdôvodne obohatiť, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva, že vedomosť žalovaného o tom, že plnenie mu nepatrí sa neprezumuje, nakoľko žalobca, ktorý sa domáha vrátenia plnenia (vydania bezdôvodného obohatenia), musí preukázať, že žalovaný vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo, pričom žalobca nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci vedomosť žalovaného o nesprávnosti jeho postupu pri koncipovaní spornej zmluvy, resp. pri vymáhaní dlžnej čiastky od dlžníčky v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15C/107/2014, keď ako správne uzavrel súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje zrozumiteľné a ľahko čitateľné všetky podmienky poskytnutého úveru, s ktorými bola dlžníčka aj prostredníctvom Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere oboznámená, nakoľko to potvrdila svojim podpisom zmluvy, pričom nie je žiadny dôvod sa domnievať, resp. to v konaní žalobca ani netvrdil, že podmienky uzavretej zmluvy nepochopila.

22.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. februára 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016, v ktorom uviedol, že postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, avšak ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty s tým, že vo vzťahu princípu rovnosti pred zákonom, resp. v civilnom procese (čl. 6 C. s. p.) sa niekedy princíp ochrany slabšej strany mylne interpretuje ako zvýhodňovanie slabšej sporovej strany na úkor „silnejšej sporovej strany“, pričom by nebolo správne interpretovať princíp ochrany slabšej strany v tom zmysle, že sa má zabezpečiť akési nadradené postavenie slabšej strany vo vzťahu k protistrane.

23.

Odvolačí súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

24.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).